

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v trestní věci obžalovaného K. Š., narozeného v , okres Cheb, při veřejném zasedání konaném dne 27. března 2018

takto:

K odvolání Okresního státního zástupce v Chebu se podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 1. 12. 2017 sp. zn. 1 T 118/2016 a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** okresnímu soudu.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto usnesení okresní soud podle § 226 písm. c) trestního řádu zprostil obžalovaného K. Š. obžaloby Okresního státního zastupitelství v Chebu ze dne 23. 12. 2016 sp. zn. 1 ZT 142/2016, kde mu bylo kladeno za vinu, že v blíže nezjištěné době od 19:15 hodin do 20:35 hodin dne 3. 5. 2016, v Hranicích, část Studánka, okres Cheb, na pozemku u chaty č. p. , kam bez svolení uživatele – poškozeného D. M., nar. , prošel neuzamčenými vrátky, nezjištěným předmětem, pravděpodobně nožem, bezdůvodně napadl psa rasy německý ovčák, jménem Rony, stáří 9 let, patřícího poškozenému D. M., kterému zasadil 3 bodnořezné rány do levé části hrudníku, přičemž dvě tyto rány pronikly do dutiny hrudní, kde poranily plíce a hrudní aortu, přičemž v důsledku masivního krvácení z probodnuté aorty do dutiny hrudní došlo k úhynu psa během několika minut, při nichž pes trpěl nepřiměřenou bolestí a utrpením.
2. Tím měl podle obžaloby spáchat jednak přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a jednak přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku s tím, že pokud jde o důvod zproštění, ten spadá do kompetence okresního soudu v tom, že nebylo prokázáno, že uvedený skutek spáchal obžalovaný.
3. Okresní soud pak rozhodl v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 trestního řádu tak, že poškozeného D. M. odkázal s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání Okresní státní zástupce v Chebu, a to v neprospěch obžalovaného, když se domáhá zrušení napadeného rozsudku a dále postupu podle § 259 odst. 1 trestního řádu, tedy vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Okresní státní zástupce v písemně podrobně zdůvodněném odvolání nejprve uvádí v souhrnu závěry, ke kterým dospěl soud prvního stupně, nicméně oproti soudu zastává názor, že se podařilo prokázat nejenom to, že došlo k usmrcení psa v rozporu s ustanoveními zákona č. 246/1992 Sb. na ochranu zvířat proti týrání, ale že se podařilo prokázat i to, že pachatelem byl právě obžalovaný K. Š. Státní zástupce konstatuje, že je pravdou, že nejzásadnějším a stěžejním důkazem ve věci je výpověď nezletilé S. F., avšak zdůrazňuje, že v souladu s tím, co tato svědkyně uváděla, je i výpověď svědka A. K., který potvrdil, že po příchodu k chatě poškozeného zde viděl osobní automobil obžalovaného, viděl, že psy poškozeného byli v kotci za plotem a když se pak vracel okolo, viděl obžalovaného odjíždět. Ten se měl otáčet na louce u rybníka a na místě také viděl pobíhat nějaké děti, podle něho děvčata kolem sedmi až deseti let věku s tím, že jednou z nich byla patrně S. F. Vlčáka pak našel před plotem mrtvého. Podle názoru tohoto svědka nikdo jiný než obžalovaný to udělat nemohl. Státní zástupce konstatuje, že uvedený svědek také vypověděl, že mu bylo známo, že obžalovaný

v minulosti opakovaně vyhrožoval poškozenému zabitím psa. Dále se uvádí, že stejný svědek uvedl, že jedna z dívek říkala, že o tom nechce mluvit, že se bojí, že to viděla, ale že se bojí.

6. Dle názoru státního zástupce byla v dané trestní věci opatřena a provedena řada důkazů, podporujících verzi obžaloby. Je nutno upozornit na skutečnost, že obžalovaný mohl mít, s ohledem na zranění psa jeho družky, ke svému jednání motiv. Verze obžalovaného o tom, že rozrazil psy poškozeného svým automobilem je účelová a nepravdivá, odporující závěrům provedené pitvy Státního veterinárního ústavu v Praze, kde jsou popsána zranění psa - bodnořezné rány. Pokud by k nějakému sražení došlo, muselo by to na těle zemřelého psa zanechat stopy. Očitá svědkyně, nezletilá S. F. ve věci opakovaně vypovídala. Konkrétně třikrát, přičemž před soudem byla vystavena řadě otázek. V podstatných bodech opakovala důležité skutečnosti shodně jako v přípravném řízení. Navíc si dokázala stát za svým tvrzením, i přesto, že obžalovaný tvrdil, že lže. Je zřejmé, že v jejím věku a patrně i při její rozumové vyspělosti může mít problémy s chápáním časových rovin, v podstatných rysech však lze z její výpovědi vycházet. Navíc oproti obžalovanému, který se může hájit způsobem, jaký uzná za vhodné, vyjma zákonných omezení, případně jeho družky, která může svá tvrzení směřovat ve prospěch obžalovaného, případně I. G., které měl být na místě činu a měl by tak mít zájem se svými tvrzeními z účasti na skutku vyvinut, není vůbec dán motiv nezletilé S. F. vypovídat tak, že by tím obžalovaného křivě obvinila (zde je možno zmínit i ne příliš přesvědčivou výpověď svědka M. H. v lom směru, kdo měl jít na procházku se psem, kterého pak měli pokoušet psi poškozeného. Svědkovi měl obžalovaný říkat, že šel tehdy se psem na procházku on a nějací psi na něj vystartovali a pokoušeli ho, lak s ním musel k veterináři. Následně svědek uvedl, že si již nepamatuje, kdo se psem šel a nic jiného si prý nepamatuje. Oproti lomu je tvrzení samotného obžalovaného, ale i jeho družky, kteří jednoznačně uvedli, že na procházku se psem šla družka obžalovaného). Nezletilá svědkyně S. F. vypovídala konzistentně, opakovaně, po zákonných poučeních přiměřeně jejímu věku, nicméně s vědomím případné odpovědnosti za křivé obvinění nevinné osoby. Opakovaně označila za pachatele obžalovaného K. Š., popsala, kde, kdy a za jakých okolností měl usmrtit psa poškozeného D. M., navíc v rámci proověrky na místě na plyšovém psovi ukázala za použití nože místa na těle, kam měl být pes bodán, přičemž místa která ukázala, odpovídají skutečným místům bodnořezných ran zemřelého psa.
7. Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížející přitom k vadám, které jsou v odvolání státního zástupce vytýkány, dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
8. Úvodem je třeba konstatovat, že i když okresní provedl v několika hlavních líčeních skutečně procesně bezvadným způsobem celou řadu důkazů, a to jak těch, které byly shromážděny v přípravném řízení trestním, tak i několika dalších důkazů, především výsledků svědků, přesto nelze dokazování podle názoru odvolacího soudu považovat za dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby odpovídalo ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, když je evidentní vzhledem k důkazní situaci, která ve věci existuje, že dokazování bude třeba výraznějším způsobem doplnit.
9. Pokud bylo uvedeno, že všechny důkazy provedl soud prvního stupně v souladu s trestním řádem, tak je třeba pouze připomenout, že pokud okresní soud prováděl výslech hlavní svědkyně, tedy nezletilé S. F., tak zjevně nebylo vhodné provádět tento výslech za přítomnosti jejího otce, jak to vyplývá z protokolu o hlavním líčení, a to proto, že ze spisu je zcela zřejmé, že rodiče této nezletilé svědkyně, tedy i její otec, zjevně neměli zájem, aby nezletilá ve věci svědčila, což se nakonec odrazilo i v tom, že nezletilá se svým otcem museli být k soudu předvedeni. Jistě bylo vhodnější, aby k výslechu byl přibrán buď orgán sociálně právní ochrany dětí nebo snad ještě lépe psycholog. To však bude rozvedeno dále s tím, že v daném případě nedošlo k jednoznačnému porušení trestního řádu, ale pouze k tomu, že výslech nezletilé za přítomnosti otce nebyl vzhledem k výše uvedenému vhodný. K tomuto problému je třeba také připomenout, že podle

názoru odvolacího senátu byl výslech této nezletilé i vzhledem k jejímu věku neúměrně dlouhý a je evidentní (z 20 stran protokolu o výslechu této svědkyně z hlavního líčení), že svědkyně byla na některé věci dotazována opakovaně, a to nikoliv dvakrát, ale i vícekrát. Odvolací soud si je vědom samozřejmě toho, že soud prvního stupně se snažil i odstraňovat určité rozpory ve výpovědi svědkyně, ale hlavně rozpory mezi její výpovědí a ostatními důkazy, avšak přesto je evidentní, že výslech této nezletilé dívky byl pro ni vyčerpávající a mnohokrát byly opakovány stejné otázky.

10. Tolik tedy poznámka k průběhu procesu u soudu prvního stupně, a to ve vztahu právě k výslechu rozhodující svědkyně, tedy nezletilé S. F.
11. Pokud odvolací soud výše uvedl, že rozsah dokazování není dostatečný, tak je zřejmé, že okresní soud si toho byl částečně vědom, neboť sám na straně 5 v závěru druhého odstavce uvádí, pokud jde o možnost nalézt nůž v rybníku, že tato věc rozhodně není věcí soudu, tedy aby opatroval základní obžalovaného usvědčující důkazy, neboť toto je zákonnou povinností státního zástupce. Soud prvního stupně také s určitým otazníkem se vyjadřuje i k tomu, jakým způsobem byla provedena prověrka výpovědi nezletilé v přípravném řízení a pochybnosti o provedení této prověrky vyplývají i z toho, že záznam o této prověrce je nejasný a soud si sám musel u tohoto záznamu činit tužkou poznámky, aby přiřazoval příslušné fotografie k tomu, co měla nezletilá ukazovat.
12. Pokud ovšem soud uvádí, že není úlohou soudu opatrovat důkazy, které by usvědčovaly obžalovaného a že to je úlohou státního zástupce, tak v tomto směru bohužel nemá zcela pravdu.
13. Soudu prvního stupně je jistě nepochybně známo ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, které se právě týká rozsahu dokazování a zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností a ze kterého kromě jiného vyplývá, že státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To vyplývá z předposlední věty citovaného ustanovení, které ovšem obsahuje ještě větu poslední, která zní tak, že „to nezabývá soud povinností, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí“.
14. Je tedy evidentní, že v našem trestním řízení soud není zbaven povinnosti doplnit dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, byť z dalších ustanovení trestního řádu, která jsou nepochybně okresnímu soudu také známa, vyplývá, že může samozřejmě pověřit a uložit státnímu zástupci nebo orgánům Policie ČR, aby mu konkrétní důkazy zajistili, opatřili a případně i provedli.
15. Odvolací soud má za to, že pokud jde o další otázku, a to otázku hodnocení důkazů, tak okresní soud se samozřejmě této povinnosti zhostil, avšak podle názoru odvolacího soudu hodnocení důkazů rovněž není úplné, zvláště pak chybí hodnocení rozhodujících důkazů ve vzájemných souvislostech. Současně v odůvodnění napadeného rozsudku, kde je prováděno hodnocení důkazů, zcela chybí vysvětlení soudu v tom smyslu, jaký motiv by mohla mít nezletilá svědkyně S. F. k tomu, aby obžalovaného K. Š. křivě obvinila ze stíhané trestné činnosti. K tomu totiž nebyl proveden žádný důkaz a okresní soud ani nevysvětlil, z čeho tedy vychází její v podstatných bodech opakovaná shodná výpověď a není soudem ani naznačeno, zda má za to, že snad nezletilá byla někým navedena nebo že jde o výpověď naučenou a jak už bylo konstatováno, ani nenaznačil, proč by měla křivě obžalovaného K. Š. nezletilá obviňovat. Okresní soud se při hodnocení důkazů nezabývá ani tím, kdo jiný tedy mohl mít důvod usmrtit psa poškozeného D. M. a zda k tomu někdo jiný měl i nějakou časovou možnost, a to právě s ohledem na výpovědi jednotlivých svědků, které okresní soud celkem podrobně cituje v odůvodnění napadeného rozsudku.
16. Okresní soud nereaguje ani na to, co se uvádí v odůvodnění odvolání okresního státního zástupce, když s argumenty zde uváděnými se odvolací soud rovněž musí ztotožnit. Okresní soud nebere v úvahu ani to, co se jeví být jako podstatné, tedy že o zabití psa se nezletilá měla ihned, tedy po návratu domů zmínit svým rodičům a druhý den také i před třídní učitelkou.

17. Okresní soud sice zmiňuje ne zcela pozitivní hodnocení nezletilé ze školy, ale na druhé straně nehodnotí nijak výpověď svědkyně I. ■■■, ředitelky školy, která vyjadřuje svůj názor, a to v tom smyslu, že nezletilá uvedenou věc, tedy zabití německého ovčáka viděla.
18. Je sice pravda, že ve výpovědi nezletilé je řada rozporů, na které okresní soud správně poukazuje, avšak ve všech podstatných bodech, tj. v tom, co viděla, pokud jde o zabití psa i pokud jde o odhození nože, vypovídá stále shodně, stejně jako o tom, že zabití psa mělo předcházet to, že obžalovaný měl svého psa, respektive psa své družky, sám pustit nebo vhodit na zahradu poškozeného M. ■■■. Ať se tato posledně uvedená skutečnost může jevit nelogická, tak ji rozhodně nelze vyloučit a i to je skutečnost, kterou nezletilá svědkyně opakuje ve všech svých výpovědích a trvala na tom i po opakovaných dotazech samosoudce.
19. Pokud tedy jde o rozsah dokazování, tak především má odvolací soud za to, že vzhledem k důkazní situaci i vzhledem k výpovědi nezletilé, která navštěvuje teprve třetí třídu základní školy, bude nutné nechat vypracovat na osobu této nezletilé svědkyně znalecký posudek z oboru psychologie, samozřejmě konkrétně z oboru dětská psychologie, kde by se znalec zabýval jak intelektem této svědkyně, tak tím, jak je schopna vnímat určité skutečnosti, zapamatovat si je a reprodukovat a kde by se samozřejmě zabýval znalec i tím, zda v tomto případě je možné, aby nezletilá opakovaně uváděla výpověď, která je tzv. naučená nebo zda může jít o výpověď, která vychází z konkrétních prožitků nezletilé. Znalec se samozřejmě bude zabývat všemi rysy osobnosti nezletilé včetně toho, zda u ní budou shledány např. rysy pomstychtivosti nebo fantazijské reprodukce, konfabulace apod. Z toho pak bude moci soud snáze usuzovat na obecnou i specifickou věrohodnost uvedené svědkyně.
20. Pokud jde o další doplnění dokazování, tak z úředních záznamů, které jsou založeny na čl. 98 a 149 spisu a které se týkají hledání nože v rybníku, vyplývá, jak to nakonec uvádí i soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, že potápěči ani v jednom případě neměli k dispozici detektor kovu. Není vůbec zřejmé, proč bylo pátrání za účelem nalezení nože činěno za účasti potápěčů dvakrát, a to jednak 21. května 2016 a poté znovu 14. října 2016, když z úředních záznamů, které vyhotovil vždy policejní komisař por. Bc. V. ■■■ Z. ■■■, vyplývá jednak to, že nůž nalezen nebyl a jednak to, že nůž by bylo možné najít pouze s detektorem kovů a nikoliv pouze hmatem nebo vizuálním hledáním. Jestliže potápěči opakovaně nůž hledali, není tedy odvolacímu soudu jasné, proč neměli k dispozici detektor kovu.
21. Bude tedy nutné, aby jednak soud opatřil od příslušné jednotky potápěčů, která je v úředních záznamech uvedena, jejich protokoly o provedeném zásahu, který byl v květnu a říjnu z jejich strany činěn a pokud bude potvrzeno touto jednotkou potápěčů, že skutečně ani v jednom případě neměli detektor kovu, pak bude nezbytně nutné pokusit se potřeť o nalezení nože v rybníku, a to za pomoci detektoru kovu.
22. V této souvislosti bude pravděpodobně nutné znovu vyslechnout svědka M. ■■■, tedy poškozeného, který u hlavního líčení dokonce tvrdil, že potápěči nůž našli a že mu ho ukazovali. Bude třeba, aby se soud pokusil tohoto poškozeného svědka vyslechnout podrobněji k tomuto sdělení a poté aby na to bylo reagováno právě jednotkou příslušných potápěčů, kteří se dokonce dvakrát pokoušeli nůž najít. Pokud jde o svědka M. ■■■, nebude zřejmě od věci, aby se tento svědek vyjádřil blíže k povaze svého psa Ronyho, který byl zabit, a to ve světle toho, co uvádí opakovaně ve svých výpovědích právě nezletilá S. ■■■, tedy v tom směru, že podle její verze se tento pes vůbec neměl bránit, a to ani údajným útokům francouzského buldočka, tedy psa družky obžalovaného, ani poté, když měl být opakovaně bodán nožem. Vysvětlit tuto situaci, která vychází z výpovědi nezletilé a která je nezletilou stále opakována, by se mohl pokusit právě majitel uhynulého psa, tedy svědek D. ■■■ M. ■■■.
23. Podstatnější ovšem bude to, aby byla řádně znovu provedena prověrka výpovědi nezletilé S. ■■■ na místě samém. Z protokolu o prověrce na místě ve smyslu § 104e trestního řádu, který byl sepsán 12.10.2016, totiž vyplývá, že tato prověrka nebyla konána na místě samém, ale z důvodů

obavy policistů z narušování průběhu tohoto úkonu a ovlivňování svědkyně místním obyvatelstvem byla prověrka realizována za použití fotografií z místa činu, které byly promítány na bílou zeď, a na těchto fotografiích pak ukazovala nezletilá svědkyně různá místa. Ze samotného zápisu o průběhu prověrky (viz č.l. 88 spisu) ovšem není vůbec přesně zjistitelné, na kterých fotografiích co nezletilá ukazuje, a proto si sám okresní soud (pravděpodobně jde o poznámky tužkou ze strany okresního soudu) přiřazoval čísla fotografií k jednotlivým údajům z této prověrky. Fotodokumentace, která je k této prověrce přiložená, je ovšem nepřesná a také nejasná, nejsou z ní také zřejmé žádné vzdálenosti, což souvisí i s tím, že ani při ohledání místa činu 3. května 2016 ani při dalším ohledání, které bylo z nepochopitelných důvodů provedeno až 17. srpna 2016, není k dispozici žádný plánek místa činu.

24. Odvolací soud je tedy toho názoru, že jednak musí být s nezletilou svědkyní znovu provedena prověrka její výpovědi na místě samém a má za to, že policii snad nebude činit žádný problém to, aby na toto místo zabránila vstupu jiných osob, které nebudou k prověrce přizvány. Bude také vhodné, aby se této prověrky výpovědi účastnili nikoliv rodinní příslušníci nezletilé S████, ale buď psycholog nebo orgán sociálně právní ochrany dětí.
25. Nezbytně nutné pak bude, vzhledem k tomu, co bylo výše uvedeno, aby byl vypracován podrobný plánek celého místa, tzn. nejen přímo místa činu, ale i jeho nejbližšího okolí tak, aby tam byla zachycena zastávka, na kterou měl jít jeden ze svědků, aby tam byl zachycen alespoň okraj rybníka a samozřejmě nemovitost poškozeného, kiosek, dále hospoda, o které se zmiňuje např. svědek A████ K████, a také místo, odkud měla podle své výpovědi, celou věc sledovat právě nezletilá svědkyně S████, včetně příjezdových cest. Je samozřejmé, že plánek bude vyhotoven v co nejširším rozsahu, aby tam mohla být zachycena všechna místa, která jsou podstatná pro posouzení výpovědi jednotlivých svědků, tedy nejen výpovědi nezletilé a že plánek bude vyhotoven v určitém měřítku tak, aby byly jasně zjistitelné jednotlivé vzdálenosti, především tedy vzdálenost, odkud mohla nezletilá stíhané jednání sledovat a aby bylo také jasně uvedeno, a to zřejmě výsledkem policisty, který prováděl prvotní ohledání večer dne 3.5.2016, zda uhynulý pes ležel před vrátky na pravém či levém boku, neboť fotografie na č.l. 5 vypovídá o tom, že ležel na pravém boku, kdežto fotografie na č.l. 6 o tom, že ležel na levém boku. Plánek místa činu a nejbližšího okolí s přesným uvedením vzdáleností je tedy nezbytně nutný důkaz, který bude třeba v každém případě doplnit.
26. Teprve po takto doplněném dokazování bude muset soud prvního stupně znovu velmi bedlivě, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech hodnotit všechny provedené důkazy s tím, že kromě toho, co bylo již uvedeno, se samozřejmě soud bude muset vypořádat se všemi argumenty, které jsou uvedeny v odvolání okresního státního zástupce, tak jak bylo v podstatě celé citováno v odůvodnění tohoto rozhodnutí.
27. Závěrem se připomíná, že uvedené doplnění dokazování může nepochybně soud uložit státnímu zástupci či Policii České republiky, jak to bylo již obecně konstatováno v předchozí části odůvodnění tohoto rozhodnutí.
28. Z toho, co bylo výše uvedeno, je tedy zřejmé, že krajskému soudu nezbylo, než k odvolání okresního státního zástupce napadený rozsudek zrušit v celém rozsahu postupem podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu a věc pak vrátit za použití § 259 odst. 1 trestního řádu okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 27. března 2018

JUDr. Eduard Wipplinger v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Poláková.